

[Niels Helveg Petersen.]

nerne af betydning for sikringen af den bedst mulige gennemførelse.

Jeg kan anbefale lovforslaget, og jeg kan også anbefale det stillede ændringsforslag.

Ministeren for offentlige arbejder (Horn):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for tilslutningen til dette lovforslag, der jo ganske rigtigt, som hr. Niels Helveg Petersen gjorde opmærksom på, er et system, hvorefter man netop ud fra planlægningssynspunkter i god tid kan forberede, hvordan det overordnede vejnet kan udbygges her i landet for at undgå fejlinvesteringer. Derfor forekommer noget af den diskussion, som foregår her, lidt ejendommeligt, men lad det nu ligge. Jeg troede egentlig, at de fleste var klar over, at det var sådan.

På den foranledning, der nu er givet, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det er jo ikke sådan, at dette lovforslag ikke er tiltrådt af byplan- og egnsplanlæggerne. De har tværtimod i møder, som udvalgsmedlemmerne ved, givet udtryk for, at de accepterer. At der så bagefter kan findes på nogle små ting, som man gerne ville gøre yderligere bemærkninger til, er noget andet; det er der jo rig lejlighed til den dag, man endelig skal give bevilling til anlæg af disse veje; det vil tinget møde igen i form af direkte forslag om bevillinger til anlæg af de enkelte vejstykker, d. v. s. prioritetsordenen, som der senere skal tages stilling til.

Jeg kan ikke undlade at gøre en bemærkning om, at det ligesom foresvæver mig, at planlæggerne vil forhindre, at der kommer for mange op at bo i Nordsjælland; det er der måske meget om, men nu er det vel ikke sådan, at det bare skal være et herremandsområde deroppe; det skal vel også være sådan, at almindelige mennesker kan bo der. Planlæggerne behøver ikke at blive fornermet over denne betragtning; de skal bare vide, at vi måske er et par stykker, som kigger lidt på den side af sagen. Der går ingen muligheder fra planlæggerne for at komme med i de endelige bestemmelser, medmindre de vil tilsidesætte amtskommunale og kommunale synspunkter, og det tvivler jeg på; jeg tror slet ikke, der er grund til at lave den blæst om, at der skulle være uenighed imellem vejdirektoratet og planlæggerne om dette her. Det er jo da ikke

sådan, at vejplanlæggerne overhovedet ikke har forstand på at tage hensyn til, hvad der kan være af fornuftig byplanlægning. Jeg tror, det ordner sig ved en fornuftig forhandling parterne imellem, når der skal tages endelig stilling.

Sluttelig må jeg gøre en bemærkning om dette med, hvem der til sin tid, når anlæggene skal udføres, skal forestå det. Det må vi tage stilling til til den tid. Den nye lov om hovedlandeveje og statsveje, hvad man vil kalde det, forudsætter jo, at det er staten, der betaler, og det er staten, der bestemmer, hvem der skal anlægge. Vi ved jo, at der har været meget diskussion om, hvordan det skulle foregå ved den østjyske motorvej; der er jo ikke tale om, der skal laves nye statskontorer, men jeg vil gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt: jeg har aldrig hørt, at amtsvejvæsenene har en hel masse ingeniører gående, som ingenting har at lave. Derfor kan jeg dårligt forestille mig, at der skulle ske så forfærdelig meget ved det, om staten selv siger, at her er det mest hensigtsmæssigt og billigst, at vi laver det. Det må jeg fortsat mene vil være det rigtige, medmindre man har ingeniører gående, der bare går og venter på, at de skal overtage noget fra staten, og det tvivler jeg på at nogen amter har råd til. Tak for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og §§ 2 og 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om tipning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 128) findes i tidenden sp. 3160, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1403).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Kjeld Olesen: Der er jo tale om en enstemmig indstilling fra udvalget, og jeg skal derfor også kun gøre en enkelt bemærkning; det er den, at selv om der ved lovforslagets gennemførelse er tale om en betydelig forhøjelse af støtten til idrætten, så er alle problemer jo ikke løst dermed. Det ligger i indstillingen, at loven skal tages op til revision i 1968-69, og det vil jo give god anledning til at tænke tingene igennem. F. eks. står jo stadig væk det spørgsmål tilbage: hvordan med støtten til de lokale idrætsklubber? Fritidslovforslaget kommer ikke igennem i denne samling, og det ville nok være en god idé, når man igen skal tage det op, at finde ud af, hvordan man får klaret de særlige problemer, som de lokale klubber har at slås med. Vi ved også fra deputationer fra børne- og ungdomskorpserne, at de har meget store økonomiske problemer, og der vil også være god tid til at overveje, om de nuværende rammer er de mest hensigtsmæssige.

Derudover vil jeg blot sige, at jeg ved, at idrætten er interesseret i, at en lov som den, vi her behandler, bliver gennemført med så bred tilslutning som muligt, og jeg er glad for, at det er tilfældet her.

Ib Thyregod: Der er i udvalget opnået enighed, som det blev nævnt af den socialdemokratiske ordfører, om at gennemføre det lovforslag, som finansministeren fremsatte. Jeg vil dog gerne gøre nogle enkelte bemærkninger angående den ramme, som her er opstillet for de bevillinger, som idrætten skal have af tipsmidlerne. Ved første behandling gik jeg på mit partis vegne ind for, at idrætten skulle have en andel svarende til halvdelen af den afgift på 15 pct., som dette lovforslag omhandler, eller med andre ord en andel på 7½ pct., hvilket ville have givet et noget højere

beløb, end det foreliggende lovforslag nu angiver.

Der var ikke mulighed for i udvalget at opnå tilslutning til denne forhøjelse, men til gengæld lykkedes det for os, for venstres repræsentanter, at opnå indsættelse af en revisionsbestemmelse, hvorefter loven skal til revision i folketingsåret 1968-69. Det vil sige, at i løbet af 1½-2 år vil tipsloven komme tilbage til folketinget. Når vi har lagt vægt på at få denne revisionsbestemmelse ind, er det, fordi det ved denne lejlighed har vist sig, hvilken betydning revisionsbestemmelser af denne karakter kan have. For det var jo oprindeligt meningen fra regeringens side, at man ikke ville have foretaget ændringer i støtten til idrætten, og først efter at idrætsorganisationerne havde rettet henvendelse til folketingets partier og til regeringen om disse spørgsmål, kom regeringens forslag. Spørgsmålet om andelen i tipsmidlerne vender derfor tilbage til folketinget i løbet af denne periode på 1½-2 år. Jeg tror, det vil være af væsentlig betydning for vores stillingtagen til sin tid til spørgsmålet om tipsmidlerne, at vi på så tidligt et tidspunkt som muligt får konkrete oplysninger fra idrætsorganisationerne, fra De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, om, hvorledes behovet er, nærmere specificeret, således at vi med sikkerhed kan være klar over, hvilket behov der er på de forskellige områder med henblik på en støtte af den ene eller den anden størrelse.

Vi foretrækker i høj grad, at støtten til idrætten gives over tipsmidlerne, over tipsindtægten, og det gør vi, fordi vi finder, at det grundlag, som den nuværende idrætsstøtte hviler på, er rigtigt. Det er kombineret med de frivillige lederskaber, som vi finder inden for idrætten, og vi er bange for, at hvis staten i for høj grad kommer ind i billedet direkte, så vil den nuværende organisation, som idrætten har, den på ideel baggrund opbyggede organisation, mere eller mindre forsvinde. Derfor mener vi, at netop den særlige måde at støtte idrætten på, som idrætten selv i sin tid skabte ved sin henvendelse til folketinget og til regeringen, at denne særlige måde er den rigtige. Vi lægger vægt på, at den nuværende organisation af idrætten af skytte-, gymnastik- og idrætsforeningerne fortsætter, og at man

[Ib Thyregod.]

ikke får staten ind i billedet på en anden måde end den, der her er tale om. Vi mener, at dette er den rigtige fremgangsmåde, hvis man skal støtte idrætten.

Jeg nævnte ved første behandling også enkelte andre områder, hvor der kunne være behov for støtte, derunder bl. a. Dansk Ungdoms Fællesråd. Dette foranledigede, at undervisningsminister K. B. Andersen her fra talerstolen kom med en udtalelse vedrørende støtten til Dansk Ungdoms Fællesråd, og jeg er glad over nu her ved anden behandling at kunne konstatere, at Dansk Ungdoms Fællesråd i mellemtiden har fået en forhøjelse af sine bevillinger over finansloven, og at der endvidere også er udsigt til en øget støtte over tipsmidlerne. Jeg kan med disse bemærkninger anbefale det foreliggende lovforslag.

Poul Schlüter: Der foreligger som bekendt to forslag til ændring af tipsloven til behandling her i folketinget; det ene er finansministerens, som nu er til anden behandling, og det andet det forslag, det konservative folkeparti fremsatte i februar måned. Baggrunden for, at vi fremkom med vort eget forslag, var, at vi gennem meddelelser i pressen var blevet bekendt med, at finansministeren havde indstillet til regeringen, at man skulle foreslå den nugældende tipslov forlænget uændret. Det fandt vi ikke var et godt standpunkt, allerede af den grund, at der i den nugældende lov var indeholdt en bestemmelse om revision i denne folketingsamling. Derfor kom vi altså med vort eget forslag; vi syntes, det var rigtigt, at man på indeværende tidspunkt reviderede tipsloven ikke blot formelt, men virkeligt, og sikrede, at idrætten fik et større beløb til rådighed end hidtil.

Vi hilste med glæde, at finansministeren sportsmandsmæssigt hurtigt kom med sit forslag derefter, og vi er også glade for, at vi under udvalgsforhandlingen har kunnet samle os om det forslag, finansministeren har fremsat. Vi synes, at det i alt væsentligt

fører til samme resultat som det lovforslag, vi bragte frem, og det er jo da det afgørende, hvilket beløb det hele slutter med at folketinget yderligere stiller til idrættens rådighed.

Vi er tilfreds med, at man fra alle sider har kunnet tiltræde et ændringsforslag gående ud på, at den lov, som nu skal vedtages, tages op til revision allerede i folketingsåret 1968-69, således at vi til den tid kan se på, om idrættens kår stadig er tilfredsstillende, eller om der er brug for en ny ændring af loven. En sådan bestemmelse om revision i 1968-69 var også optaget i det konservative folkepartis forslag, og vi synes, det er godt, at denne bestemmelse nu indføres i regeringsforslaget.

Slutresultatet af begge lovforslag bliver nogenlunde det samme i tal, nemlig en ekstra støtte til idrættens liv på omkring 6 mill. kr., og det tror vi er en passende beløbsstørrelse på nuværende tidspunkt. I og for sig finder vi stadig tankerne bag vort forslag bedst. Vor idé var jo den, at hele overskuddet af tippingen skulle tilfalde idrætten; vi syntes, det var det enkleste og det klareste system, at vi lagde fast, at hele overskuddet i denne særlige lov var idrættens. Finansministerens forslag bygger på, at staten får sine afgifter, og at man efter visse regler lader et beløb af afgiften tilfalde idrætten. Det er et mere æskepræget system, men bevares, slutresultatet bliver altså nogenlunde det samme, og derfor vil jeg da også gerne meddele, at vi agter at tage vort forslag tilbage under forudsætning af, at regeringsforslaget — og det er jo da overvejende sandsynligt — vil blive vedtaget om kort tid ved tredje behandling.

Må jeg slutte med den betragtning, at jeg tror, vi står os ved at tage til efterretning, at man ude omkring hos idrættens egne folk er tilfreds med, at den form for støtte, vi i Danmark giver idrættens liv fra statens side, går via tipslovgivningen, går via tipsideen, som sportsfolkene har en naturlig sympati for og tilknytning til. Vi kunne vælge den vej, som andre lande har fulgt, at man giver

[Poul Schlüter.]

idrætten en støtte over finansloven som et almindeligt statstilskud; men det er mit ganske bestemte indtryk, og det synes jeg er bekræftet under dette lovforslags behandling, at idrætslivets egne folk ikke synes om denne vej. De kan lide, at støtten gives dem over tipsloven, og det er mit partis indstilling, at det er en holdning, vi gør klogt i at tage til efterretning. Sportslivet i vort land er jo velsignet fri for statslig indblanding. Sådan er det ikke alle vegne; jeg tror, det vil være uhyre værdifuldt, hvis vi fastholder den tilstand, at sportens egne folk klarer sportens problemer, og at staten har det mindst mulige at skaffe med, hvordan virksomheden drives ude i de tusinder af sportsforeninger.

Morten Lange: Det er blevet mit indtryk under de forhandlinger, der har været ført i udvalget, og af det materiale, der er kommet frem, at de øvrige organisationer og institutioner, der har været omfattet af tipsloven, i virkeligheden havde haft væsentlig større årsag til at komme med økser og sværd og have sagt, at de trængte til en større ration. Det forekommer mig, at deres dokumentation af nødlidenhed i hvert fald har været mindst lige så overbevisende som den, man fra idrættens side er kommet med. Det er på forhånd ikke nogen overraskelse for mig. Mange af disse friluftsmål og øvrige formål er økonomisk meget svagt kørende, og jeg er da af den faste overbevisning, at når vi skal se på sagen igen inden så længe, vil det være meget væsentligt, at vi får set på en række af disse konti. Men jeg tror, det vil være et godt råd til ikke alene finansministeren, men også til andre ressortministre, om man benytter lejligheden til, inden tipsloven kommer til revision, at finde en mere logisk indplacering af en række af de institutioner, som i øjeblikket omfattes af tipsloven, end lige netop at henlægge dem til denne form for indtægt. Jeg tror, en bedre budgettering og en mere sædvanlig finanslovsproces vil være rimelig for de fleste af de institutioner, det drejer sig om.

I det hele taget er der for mig ingen tvivl om, at ideen om en særlig kasse med tipspenge, som fordeles sådan, som de nu måtte indkomme, mere eller mindre efter lodder og trisser, i sig selv ikke er nogen

særlig lykkelig ordning. Jeg har forstået, at idrætsorganisationerne har en eller anden vag fornemmelse, må det dog vel være, af, at tipsloven er noget andet end statstilskud. Jeg kan ikke se bedre, end at disse penge inddrives ved offentlig foranstaltning, og de fordeles ved offentlig foranstaltning; de er nøjagtig lige så meget statsmidler som andre midler, der passerer ind igennem statens kasser, og jeg tror, det ville være gavnligt, om vi ophævede dette lille ækkesystem og i stedet for kom over til en sædvanlig finanslovsbevilling.

Hele det materiale, jeg har set fremlagt i udvalget, peger imod, at når vi kommer frem til en revision af tipsloven, og det skal vi da heldigvis meget snart, så vil det være en virkelig dybtgående revision, som ikke alene ændrer lidt i forholdet mellem den ene og den anden, men som optager til dybtgående behandling, om en sådan form for bevillingspraksis også i fremtiden må siges at være ønskelig. For at varsle, at en sådan ændring formodentlig bør have et vist, temmelig dybtgående perspektiv, skal jeg allerede her ved anden behandling antyde, at nogle af mine partifæller formodentlig ikke kan tilslutte sig loven, som den foreligger, fordi de mener, dens principper er gale, ikke fordi de ikke under idrætten de penge, men fordi de ikke fuldt ud er tilfreds med det kontrolsystem, der således er opbygget, og hellere så, at vi her gik ind under sædvanlige statsbevillingsprincipper. For mit eget vedkommende må jeg sige, at der ikke har været tilstrækkelig tid til, at man kunne foretage en gennemgribende revision, og der har heller ikke været foretaget de tilstrækkelige forberedelser, så jeg kan tilslutte mig lovforslaget og specielt tilslutte mig den foreslåede revisionsparagraf.

Niels Helveg Petersen: Jeg kan anbefale lovforslaget. Den storm, der var optræk til omkring disse tipsmidler, ser jo nu — med alle partiets tilslutning til finansministerens forslag — ud til at være drevet over, og det synes jeg idrætten er vel tjent med.

Jeg gjorde ved første behandling nogle kritiske bemærkninger om forskellige sider af hele denne sag. Jeg havde den opfattelse, at et kontaktudvalg måske kunne være nyttigt, at det kunne være nyttigt for rege-

[Niels Hølvæg Petersen.]

ringen at have en løbende kontakt med idrættens organisationer for at forhindre, at der opstod den slags misforståelser, som tilsyneladende har eksisteret i denne omgang. Regeringen ved finansministeren har imidlertid erklæret sig tilfreds med sin kontakt, og derved skal jeg lade det blive. Det siger sig selv, at et kontaktudvalg i og for sig ikke er noget, som folketinget kan presse på regeringen; hvis finansministeren mener, han har den tilstrækkelige kontakt, skal jeg ikke gøre yderligere bemærkninger om dette.

Med hensyn til de bemærkninger, jeg gjorde om hele æskesystemet, et problem, som hr. Morten Lange også var inde på, så er det nok rigtigt, at der i denne lovgivning gemmer sig adskillige problemer, som vi kunne have gavn af at se mere grundigt på ved anden lejlighed. Det er måske nok rigtigt, at der, hvad angår de midler, idrætten selv skal have til rådighed, kan være et vist argument for, at disse midler kommer direkte fra tipsmidlerne. Hvad derimod angår en række andre formål, gør dette argument sig i hvert fald ikke gældende; og der har jo, som det også tidligere har været påpeget, været en tendens til, at nogle af de formål, som tilgodeses af tipsmidlerne, optræder år efter år, hvilket sådan set skulle være i strid med den tanke, der i starten var med tipsmidlernes anvendelse.

Der har ikke under udvalgsarbejdet været anledning til eller mulighed for at komme helt til bunds i disse spørgsmål. Der er en lang række uafklarede problemer omkring støtten til fritidsliv, sportsliv osv., og jeg tror, at når denne lov kommer til revision ved en senere lejlighed, vil vi have bedre muligheder for at vurdere behovet for ændringer i lovgivningen, bl. a. på basis af fritidslovgivningen, som til den tid forhåbentlig er trådt i kraft. Jeg ser derfor frem til, at vi ved den revision, der nu kan forudses, kommer måske mere til bunds i problemerne, end det har kunnet gøres i denne omgang, og skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget.

Finansministeren (Grünbaum): Der foreligger jo her en enstemmig indstilling fra udvalget, og det skal jeg takke for. På baggrund af denne enstemmige indstilling og

på baggrund af, at der her foreligger et ændringsforslag om en revisionsbestemmelse, skal jeg ikke i dag tage nogen principiel debat op om disse spørgsmål. De forskellige partier har jo haft lejlighed til her ved anden behandling at give udtryk for deres synspunkter, og de må jo så indgå i de drøftelser, vi senere skal have om en revision af denne lovgivning.

Jeg takker for den enstemmige indstilling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2 og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg stiller forslag om, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om samarbejdsregler i forsvaret.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 104) findes i tidenden sp. 2253, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1421).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Antonsen og Diderichsen:*

Til § 12.

Paragraffen affattes således:

„§ 12. Et kontaktudvalg består af vedkommende chef, der er formand, menige repræsentanter for de inden for hans tjenesteområde oprettede talsmandsudvalg samt repræsentanter for de andre personalegrupper inden for hans tjenesteområde.“